

Sygn. akt I C 492/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekr. sąd. Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko J. B.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego J. B. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 2 404,96 zł (dwa tysiące czterysta cztery złote 96/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19.01.2018r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego J. B. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 948 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Nakazuje zwrócić powodowi (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G. kwotę 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych).

Sygn. akt I C 492/18 upr

UZASADNIENIE

W dniu 19 stycznia 2018 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wytoczył powództwo przeciwko J. B. o zapłatę kwoty 2 404,96 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że 11 marca 2015 roku pozwany zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki nr (...). Pozwany zaprzestał spłacania rat, czego konsekwencją było wypowiedzenie umowy przez wierzyciela pierwotnego ze skutkiem na dzień 19 stycznia 2016 roku. W dniu 21 grudnia 2016 roku powódka nabyła przedmiotową wierzytelność, na która składała się wówczas kwota 2 080,38 zł tytułem niespłaconego kapitału i kwota 100,00 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela za okres od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powódki. Po nabyciu wierzytelności powódka kontynuowała naliczanie odsetek

umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału. Łączna kwota tych odsetek na dzień sporządzenia pozwu wynosi 324,58 zł. Powódka zawiadomiła pozwanego o nabyciu przedmiotowej wierzytelności i jednocześnie wezwała pozwanego do dobrowolnej spłaty zadłużenia, jednak wezwanie pozostało bezskuteczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 7 lutego 2018 roku wydanym w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania (k. 6v).

Pozwany J. B. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut częściowej spłaty należności (k. 8).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 marca 2015 roku pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., a J. B. zawarta została umowa pożyczki pieniężnej nr (...), na podstawie której J. B. zobowiązał się do spłaty kwoty w łącznej wysokości 3 933,84 złotych.

Umowa została zawarta na 60 tygodni. Spłata zobowiązania miała nastąpić w ratach, po 65,57 złotych każda, przy czym ostatnia rata w wysokości 65,21 złotych.

W związku z zaprzestaniem płacenia umówionych rat, (...) S.A. wypowiedziała J. B. umowę pożyczki nr (...), ze skutkiem na dzień 19 stycznia 2016 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: umowa pożyczki k. 24-31)

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej 21 grudnia 2016 roku, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przysługującą jej względem J. B. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki pieniężnej nr (...) zbyła na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.. Na zbytą wierzytelność składała się kwota 2 080,38 zł tytułem niespłaconego kapitału i kwota 100,00 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela za okres od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powódki.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 32-38; wyciąg załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 41-42)

Pismem z 25 stycznia 2017 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. zawiadomiła J. B. o przelewie wierzytelności i wezwał go do dobrowolnej spłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki pieniężnej nr (...) w terminie 7 dni. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

(okoliczności bezsporne, dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwanie do zapłaty k. 43-45)

Na dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie, to jest 19 stycznia 2018 roku, zadłużenie J. B. z tytułu umowy pożyczki pieniężnej nr (...) z dnia 11 marca 2015 roku wynosi łącznie 2 404,96 złotych, w tym:

- kwota 2 080,38 złotych – tytułem niespłaconego kapitału,

- kwota 324,58 złotych – tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie naliczonych do dnia 19.01.2018r.

(dowód: wyciąg załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 41; wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda k. 40)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Obowiązkiem wierzyciela pierwotnego było więc udostępnić pozwanemu określoną ilość pieniędzy, natomiast obowiązkiem pozwanego po udzieleniu mu przez pożyczkodawcę pożyczki było zwrócić pożyczoną kwotę i uiścić dalsze umówione opłaty.

Pozwany nie kwestionował, że jest pożyczkobiorcą w zakresie powołanej przez powódkę umowy pożyczki, a także, iż udzielono mu umówionej kwoty. Nie kwestionował również zasadności wypowiedzenia przedmiotowej umowy przez wierzyciela pierwotnego, ani wskazanej w pozwie daty wymagalności roszczenia (19.01.2016r.). Nie kwestionował także legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki.

Przedłożone Sądowi przez powódkę: załącznik do umowy przelewu wierzytelności (k. 41) oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych powódki (k. 40), wskazują jednoznacznie, że z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki do spłaty przez pozwanego pozostał kapitał w kwocie 2 080,38 złotych oraz skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 324,58 złotych.

Zważywszy na powyższe nie budzi wątpliwości Sądu, iż powódka wykazała istnienie zobowiązania oraz jego wysokość. W ocenie Sądu wysokość zobowiązania pozwanego została należycie przez powódkę udokumentowana, natomiast strona przeciwna nie przedstawiła dowodów kwestionujących te wyliczenia, a zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podnosząc zarzut częściowego spełniania roszczenia, pozwany winien był przedstawić na poparcie swoich twierdzeń stosowne dowody, jak chociażby dowody wpłat, czego jednak zaniechał.

Chybiony jest również zarzut pozwanego przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Nie ulega wątpliwości, że udzielanie pożyczek i kredytów mieści się w zakresie działalności gospodarczej prowadzonej przez instytucje je udzielające, dlatego termin przedawnienia roszczeń wynikających z tego rodzaju umów wynosi 3 lata. Termin ten liczony jest od dnia wymagalności roszczenia, a więc od dnia wypowiedzenia umowy, który to skutek w niniejszej sprawie nastąpił w dniu 19 stycznia 2016 roku, co nie było kwestionowane przez pozwanego. Pozew w niniejszej sprawie został natomiast wniesiony 19 stycznia 2018 roku, która to czynność, zgodnie z treścią art. 123 § 1 k.c., przerwała bieg przedawnienia. Stwierdzić zatem należy, że do przedawnienia przedmiotowego roszczenia nie doszło.

Reasumując, Sąd uznał, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie budzą wątpliwości i dowodzą istnienia przedmiotowego zadłużenia, zaś ich prawdziwość i wiarygodność nie została podważona przez stronę pozwaną.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c., umowy pożyczki pieniężnej z dnia 11 marca 2015 roku oraz art. 481 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 404,96 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 19 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty.

Mając na uwadze wynik procesu Sąd, w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 948,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 31,000 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 900,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17,00 złotych tytułem zwrotu opłaty uiszczonej od udzielonego pełnomocnictwa.

Nadto, na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.) Sąd zwrócił powodowi kwotę 69,00 złotych tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu.